

Arrest

nr. 299 721 van 9 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Voogd: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché F. FILIPPO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2006.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 16 mei 2021. Op 17 mei 2021 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 oktober 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 27 februari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pathaanse origine te zijn. Je bent geboren op (...) mei 2006 te Logari gelegen nabij de stad Kunduz, gelegen in het district Kunduz van de provincie Kunduz, waar je ook je hele leven hebt gewoond. Je bent een soennitisch moslim, ging acht à negen jaar naar school en werkte samen met je broer als landbouwer. Je bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Je vader [A.D.M.] is overleden. Je moeder [Q.G.] woont in Logari. Je hebt vier oudere broers, [H.], [Ha.], [Z.] en [O.].

Je broer [Ha. M.] (O.V. [...]) reisde in juli 2011 van Afghanistan naar België en diende er op 6 september 2011 een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 februari 2013 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan een verzoek van de taliban om [Ha.] een bom te doen plaatsen aan een moskee dichtbij een Duitse basis. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) oordeelde dat [Ha.] het voordeel van de twijfel diende te worden toegekend en hervormde deze beslissing tot een toekenning van de vluchtelingenstatus op 5 september 2013 bij arrest nr. 109122.

In juni 2015 reisde jouw broer [M.O.M.] (O.V. [...]) van Afghanistan naar België en diende er op 10 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 april 2017 werd hem door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielmotieven en zijn herkomst uit het district Kunduz aannemelijk werd bevonden. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In de herfst van 2015 reisde jouw broer [Z.M.] (O.V. [...]) van Afghanistan naar België en diende er op 30 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Na verschillende beslissingen 26quater werd [Z.] op 28 april 2021 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielmotieven en zijn herkomst uit het district Kunduz aannemelijk werd bevonden. Hij ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Je hebt één oudere zus die in Kunduz woont.

In het najaar van 2019 begon je seksuele betrekkingen te hebben met tientallen jongeren van jouw dorp omdat je van jongens houdt. In het najaar van 2020 was je alleen onderweg van het veld naar huis en kwam je zeven talibs tegen op de weg. Twintig minuten later en anderhalve kilometer verder aan het checkpoint aan Pacha Qalandar kwam het tot een confrontatie tussen de overheid en de taliban waarbij vier of vijf talibs werden gedood en enkele anderen konden vluchten. Diezelfde nacht, op het moment dat je zelf bij je oom [I.] was, is de taliban in je eigen huis binnengevallen omdat ze op zoek waren naar jou. Ze beschuldigden je van spionage en hebben je broer [H.] meegenomen. [H.] werd een paar dagen vastgehouden maar kon met behulp van de dorpsouderen terug vrij komen. Aangezien je leven in gevaar was, zond [H.] je weg uit Afghanistan.

In het najaar van 2020 heb je Afghanistan verlaten en reisde je naar Iran. Onderweg vernam je dat de taliban [H.] opnieuw hadden gearresteerd omdat de ouders van [A.B.], een jongen met wie je in Afghanistan seksuele betrekkingen had, bij de taliban een klacht hebben ingediend tegen jou. De taliban hebben daarop [H.] opnieuw voor twintig dagen meegenomen en geslagen maar hij werd wederom na bemiddeling van de dorpsouderen vrijgelaten.

Na een maand in Iran verbleven te hebben, reisde je verder naar Turkije en vervolgens ben je via Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk - waar je vingerafdrukken werden genomen op 25 april 2021 -, Duitsland en Nederland naar België gekomen.

Op 17 mei 2021 heb je een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door de taliban omdat ze je beschuldigden van spionage en omdat je seksuele betrekkingen had met jongens.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming leg je kopieën van de Belgische verblijfstitels van je broers [Z.], [M.O.] en [Ha.], zijn echtgenote en kinderen voor.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om

opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Na grondig onderzoek van je verklaringen, van de concrete en actuele situatie in je land van herkomst en van alle elementen uit je dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet jou niet kan worden toegekend omdat de door jou ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden. Bij terugkeer vrees door de taliban gedood te worden omdat ze je beschuldigden van spionage voor de overheid alsook omdat je seksuele betrekkingen hebt gehad met een jongen (notities van het persoonlijk onderhoud van [M.A.] d.d. 27 oktober 2022, CGVS, p. 15-16). Je bent er echter niet in geslaagd je beweerde problemen met de taliban aannemelijk te maken omdat je verklaringen over deze problemen en je activiteiten in Afghanistan tegenstrijdig, vaag en onwaarschijnlijk waren.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van je eigen beweerde problemen, zowel deze waarbij de taliban je ervan beschuldigde mee gewerkt te hebben met de overheid als deze waarbij [A.B.] een klacht zou hebben ingediend bij de taliban omdat je met seksuele betrekkingen had, danig ondermijnd doordat je geenszins het moment van deze feiten en dus ook het moment van je vertrek uit Afghanistan aannemelijk weet te maken. Zo verklaarde je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) dat je na je vertrek uit Afghanistan één maand in Iran hebt verbleven, dat je in Turkije, Griekenland en Noord-Macedonië respectievelijk één week, vijftien dagen en twintig dagen hebt verbleven, dat je in Servië vijf tot zes maanden hebt verbleven en dat je in Oostenrijk, waar je vingerafdrukken werden genomen op 25 april 2021, twintig dagen hebt verbleven (verklaring DVZ, d.d. 29 juli 2021, vraag 33). Je gaf tijdens je persoonlijk onderhoud ook aan dat je zo'n acht maanden onderweg was voordat je op 17 mei 2021 je verzoek om internationale bescherming indiende in België (CGVS, p. 32). Voorgaande houdt in dat je op het moment dat je in Oostenrijk toekwam zo'n zeven maanden onderweg was en aldus dat je in het najaar, september-oktober 2020, uit Afghanistan moet vertrokken zijn. Tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde je echter dat op het moment van je vertrek de velden leeg waren nadat de tarwe geoogst was en de grond klaargemaakt werd voor het telen van rijst (CGVS, p. 22). Uit beschikbare informatie blijkt echter dat rijst in Kunduz gezaaid wordt van begin april tot medio à einde mei en dat het dan geoogst wordt van september tot oktober. Tarwe daarentegen – zo blijkt uit deze informatie – wordt gezaaid in oktober-november en geoogst in juni tot medio juli. Hieruit volgt dat je verschillende verklaringen niet met elkaar in overeenstemming te brengen zijn. Hoe dan ook vallen deze landbouwactiviteiten in het voorjaar van 2020 terwijl je dus zou vertrokken zijn in het najaar. Gegeven dat je zowel bij de DVZ als op het CGVS aangaf dat je (soms) landbouwactiviteiten uitvoerde (Verklaring DVZ, vraag 12 & CGVS, p. 10) alsook dat je op het moment dat de problemen met de taliban ontstonden, zelf werkzaam was op jullie landbouwgronden (CGVS, p. 11) dient te worden besloten dat voorgaande tegenstrijdigheden pertinent zijn. Van een minderjarige kan weliswaar niet verwacht worden dat hij alle details van zijn vluchtverhaal consistent uit de doeken doet. Wel moet je in staat zijn om over de belangrijkste gebeurtenissen eensluidende verklaringen kunnen afleggen, zeker en vast ten opzichte van je eigen leefwereld. Indien je werkelijk uit een rurale regio in Afghanistan afkomstig bent (CGVS, p. 9, p. 34 opmerkingen advocaat) waar je je broer hielp bij zijn landbouwactiviteiten en je op dat moment zo'n veertien jaar oud moet geweest zijn (CGVS, p. 22) alsook in acht genomen dat je zo'n acht à negen jaar onderwijs hebt genoten (CGVS, p. 6), kan in alle redelijkheid verwacht worden dat je coherente verklaringen kan afleggen over het moment van je vertrek. Dat je hiertoe niet in staat bleek te zijn en integendeel tegenstrijdig bent doorheen je verschillende verklaringen, ondermijnt de geloofwaardigheid van je beweerde moment van vertrek en bijgevolg ook de problemen die tot dit vertrek hebben geleid - zijnde de beschuldiging van spionage -, alsook de feiten die er kortelings op volgden zijnde de klacht van de ouders van [A.B.] – ten eerste.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan je problemen met de taliban, noch deze ten gevolge van de beschuldiging van spionage, noch deze naar aanleiding van je seksuele betrekkingen met [A.B.], blijkt uit de vaststelling dat je geen enkele informatie weet te geven over de betrokken talibs.

Voor wat betreft de talibs die je tegenkwam op de weg, verklaarde je dat jij deze talibs niet kende, dat ze gemaskerd waren (CGVS, p. 21) doch dat zij jou wel zouden (moeten) gekend hebben. In het licht dat je een eenvoudige boerenjongen was die van zijn veld kwam, is het vooreerst moeilijk in te zien dat de talibs jou zonder meer zouden herkend hebben. Dit zou immers inhouden dat de zeven mannen die je tegenkwam, of toch minstens één van hen, heel dicht bij jou en de bewoners van Logari moet(en) gestaan hebben. Echter op basis van je overige verklaringen kan je hier geenszins in overtuigen. Zo gaf je immers aan dat de actieve talibs in de regio afkomstig waren van Baghlan, Kunduz en andere plaatsen (CGVS, p. 27) waardoor het al moeilijk te vatten is dat ze louter op basis van een kort ontmoeting zouden geweten hebben wie je was. Bovendien blijkt dat je zelf in het geheel geen idee had wie de talibs waren die je

tegenkwam, noch wie de talibs waren die twintig minuten later om het leven kwamen (CGVS, p. 23 & p.27). Gezien het belang van deze ontmoeting en vooral van het hierop volgende gevecht voor jouw verdere levensloop mag verwacht worden dat je je hierover terdege zou informeren, quod non in casu. Voorts zijn er ook de nodige vragen stellen bij je verklaringen over de verder 'onbekende' taliban die je te vrezen had. Zo gaf je aan dat ze reeds diezelfde nacht bij je thuis kwamen om je te zoeken en ze daarbij je broer meenamen als drukkingsmiddel opdat hij je zou aanbieden (CGVS, p. 15). Na onderhandeling van de dorpsouderen, waarbij deze aan de taliban zouden verzekerd hebben dat jij zou worden uitgeleverd, werd je broer na enkele dagen vrijgelaten (CGVS, p. 15) waarna je broer aan je oom heeft gezegd dat hij je niet naar huis mocht laten komen (CGVS, p. 15). Jij bent vervolgens het land ontvlucht en reeds twee dagen nadat je broer werd vrijgelaten door de taliban, werd hij opnieuw gearresteerd door de taliban, ditmaal voor twintig dagen waarna hij opnieuw middels bemiddeling van de dorpsouderen kon vrijkomen (CGVS, p. 28). Wederom dient vastgesteld dat je geen idee hebt wie er later die nacht naar jou op zoek kwam en je broer meenamen (CGVS, p. 26), noch met wie de dorpsouderen onderhandeld hebben om je broer vrij te krijgen (CGVS, p. 21-23). Overigens weet je evenmin wie de tweede keer achter je broer kwam (CGVS, p. 27) en je hebt er ook niet achter gevraagd. Je haalde nog aan dat een zekere Haji Tila de grote leider van de taliban was in je regio maar of hij werkelijk iets te maken had met je problemen laat je in het midden (CGVS, p. 27).

Aangezien je in contact staat met je moeder en broer (CGVS, p. 7), en zij op hun beurt in contact staan met de dorpsouderen alsook dat de dorpsouderen contacten hebben met de taliban aangezien ze hebben onderhandeld voor de twee vrijlatingen van je broer in het kader van jou voorgehouden problemen (CGVS, p. 15), kan in alle redelijkheid verwacht worden dat je de nodige informatie kan verstrekken over de concrete talibs die omkwamen bij de confrontatie waardoor de taliban je beschuldigd van spionage alsook over deze die de klacht ontvangen van de ouders van [A.B.] en die dus de protagonisten zijn in je hele asielrelaas. Dat je toentertijd nog heel jong was, is bezwaarlijk een verschoning. Op heden ben je zeventien jaar en mag verwacht worden dat je voor jezelf en zeker in het kader van je verzoek om internationale bescherming hierover spontaan de nodige inlichtingen zou hebben verzameld. Deze talibs, zowel degene die zijn omgekomen als degene die je naar het leven zouden staan maken immers kernelementen uit van je asielrelaas en van een verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Dat je niet over bovenstaande informatie beschikt en sindsdien klaarblijkelijk ook geen enkele poging hebt ondernomen deze te vergaren, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van jouw vrees voor vervolging door de taliban, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en ondergraaft bijkomend en in ernstige mate de geloofwaardigheid van je voorgehouden asielrelaas.

Voor wat betreft je beweerde problemen met de taliban omdat ze je beschuldigden van medewerking met de overheid (CGVS, p. 15) kan nog worden toegevoegd dat de geloofwaardigheid hiervan verder ondergraven wordt doordat je verklaringen over hetgeen is voorgevallen zeer weinig plausibel zijn in de context waarin ze zich zouden hebben afgespeeld. Het CGVS acht het zeer weinig waarschijnlijk dat de taliban jou, op dat moment een jongen van ongeveer veertien jaar oud, zouden beschuldigen van spionage omdat je zeven talibs tegenkwam onderweg naar huis, op een weg gecontroleerd door de overheid en er ter hoogte van het checkpoint bij Pacha Qalandar zo'n twintig minuten na jullie ontmoeting een confrontatie plaatsvond tussen de taliban en de overheidsdiensten (CGVS, p. 15). Ten eerste verklaarde je dat er altijd confrontaties waren tussen taliban en overheid (CGVS, p. 23). Daarbovenop valt moeilijk in te zien dat zeven talibs zich gemaskerd en als dusdanig als talib herkenbaar – immers verklaarde je dat jij hen niet kende, maar je wist dat het talibs waren (CGVS, p. 21) – in de late namiddag verplaatsten op een door de overheid gecontroleerde weg (CGVS, p. 21), die, op basis van je beschrijving, hoogstwaarschijnlijk de verbindingsweg tussen Kunduz-stad en de militaire basis FOB Batman was (zie kaart toegevoegd aan het administratief dossier). Daarnaast blijkt uit je verklaringen dat het checkpoint aan Pacha Qalandar waar de confrontatie uitbrak slechts anderhalve kilometer verderop geleden was (CGVS, p. 25). Alleen al op basis van voorgaande liepen de taliban redelijkerwijze een risico op een confrontatie met de overheid waardoor moeilijk in te zien is dat ze verantwoordelijkheid voor die beweerde confrontatie volledig bij jou, een minderjarige landbouwer, zouden hebben gelegd. Bovendien gaf je zelf ook aan geen concreet idee hebt waarom ze je beschuldigden van spionage. Je legde enkel de link tussen het feit dat je hen passeerde en het feit dat daarna het gevecht uitbrak (CGVS, p. 23).

Tot slot blijf je ook zeer vaag in je antwoord op de vraag of de dorpsouderen ingeschakeld werden ten aanzien jou om de foute beschuldiging van spionage recht te zetten. Je gaf immers aan dat ze dat misschien wel deden maar dat taliban niets aanvaardden (CGVS, p. 23). Deze bewering klemmt echter met de mogelijkheden en invloed die de dorpsouderen klaarblijkelijk wel hadden om je broer tot tweemaal toe vrij te krijgen. Verschillende keren werd je de mogelijk geboden een concreet antwoord te bieden op de

vraag wat de ouderen voor jou gedaan hebben doch je bleef telkenmale op de vlakte en kwam uiteindelijk niet verder dan mee te delen dat ze je broer hebben vrijgegeven door de volledige verantwoordelijkheid bij jou te leggen (CGVS, p. 23-24). In deze dient te worden aangestipt dat je verklaarde dat je broer tijdens zijn eerste arrestatie aan de taliban zou gezegd hebben dat je nog bij je oom verbleef (CGVS, p. 26). In tegenstelling tot hetgeen zou kunnen verwacht worden, hebben ze je broer echter na drie dagen vrijgelaten onder bemiddeling van de dorpsouderen, terwijl jij het land nog niets was ontvlucht (CGVS, p. 15). Vanuit dit opzicht valt het bijzonder moeilijk in te zien dat de dorpsouderen zonder meer aan de taliban zouden bevestigd hebben dat jij degene was die zou uitgeleverd worden opdat je broer maar zou kunnen vrijkomen. Aangezien je het land nog niet verlaten had, bleef het risico bestaan dat je alsnog in hun handen zou vallen. Anderzijds mag het evenzeer verwondering heten dat de taliban zonder meer zijn meegegaan in dit voorstel van de dorpsouderen terwijl het voor hen toch ook enigszins duidelijk moet geweest zijn dat jij jezelf niet zou aanbieden.

Op basis van het geheel van voorgaande is het geenszins geloofwaardig dat de taliban je beschuldigden van spionage en je daarom in het vizier hadden. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan je beweringen over de arrestaties van je broer.

Daarnaast gaf je tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS plotsklaps ook aan dat je in Afghanistan seksuele betrekkingen had met leeftijdsgenoten waarbij de ouders één van deze leeftijdsgenoten, zijnde [A.B.], een klacht heeft ingediend bij de taliban kortelings nadat je het land reeds verlaten had (CGVS, p. 16). De ongeloofwaardigheid van deze beweerde klacht werd reeds beargumenteerd (supra) hetgeen ook het nodige voorbehoud plaatst bij je beweerde seksuele betrekkingen met [A.B.] alsook bij je voorgehouden seksuele oriëntatie.

Daarnaast dient opgemerkt dat je dit motief – zijnde de seksuele handelingen met [A.B.] alsook je homoseksuele geaardheid - volstrekt achterwege hebt gelaten tijdens je interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Van een verzoeker om internationale bescherming die meent te moeten vrezen voor zijn veiligheid of leven in zijn land van herkomst kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij de autoriteiten in het land van toevlucht van wie hij/zij de bescherming inroept, in casu de Belgische asielinstanties, spontaan, onmiddellijk en volledig inlicht over de ware toedracht van de feiten, quod non. Bovendien kan je rechtvaardiging hiertoe, namelijk dat je jezelf schaamde om hierover te spreken (CGVS, p. 16) niet overtuigen. Immers gaf je reeds bij de DVZ aan dat je broer een tweede keer werd gearresteerd en dat je dit vernam toen je zelf nog onderweg en in Iran was (Vragenlijst CGVS d.d. 29 juli 2021 – vraag 3.5) waarover je later tijdens je onderhoud op het CGVS dus pas verklaarde dat de reden hiertoe een klacht zou zijn bij de taliban door de ouders van de jongen met wie je seksuele betrekkingen had (CGVS, p. 16). Aldus blijkt dat je hoe dan ook ruim vooraleer je in België een verzoek om internationale bescherming indiende reeds op de hoogte moet zijn geweest van de reden van je broers tweede arrestatie. Ook je moeder en broer in Afghanistan moeten hierover reeds op dat moment op de hoogte geweest zijn aangezien je moeder je telefonisch inlichtte over de tweede arrestatie van je broer (vragenlijst CGVS d.d. 29 juli 2021, vraag 3.5). Bijgevolg kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat ook je andere broers, die in België internationale bescherming genieten, hiervan op de hoogte zouden zijn geweest daar ook zij in contact staan met je moeder (CGVS, p. 7-8). Zelfs indien je je broers hiervan pas op de hoogte bracht op het moment dat je in België aankwam (CGVS, p. 17) valt niet in te zien dat je met je broer [O.] pas enkele dagen voor je persoonlijk onderhoud naar je voogd en advocaat gestapt bent om het bijkomende motief van jouw seksuele oriëntatie kenbaar te maken. Aangezien je broers reeds vele jaren hier wonen, en er aldus aangenomen mag worden dat ze zich bewust zijn van de vrijheid die er omtrent homoseksualiteit heerst in België, aangezien aangenomen kan worden dat ook zij moeten geweten hebben dat er geen geloof gehecht kan worden aan je voorgehouden asielrelaas inzake de vermeende beschuldiging van spionage en eerste arrestatie van je broer, kan verwacht worden dat ze je correct hadden ingelicht over hetgeen er van een verzoeker om internationale bescherming verwacht mag worden en dat je vanaf het begin van je verzoek om internationale bescherming open kaart zou hebben gespeeld. Voorgaande bevindingen ondergraven bijkomend de geloofwaardigheid van je voorgehouden seksuele oriëntatie en de problemen die je hierdoor zou kennen in Afghanistan.

Je beweerde schaamte die je er van weerhield dit motief eerder kenbaar te maken tegenover de Belgische asielinstanties staat in schril contrast met je verklaringen over je de manier waarop je in Afghanistan seksuele betrekkingen had. Je verklaarde dat er in totaal zo'n twintigtal jongens uit je dorp waren (CGVS, p. 19) die onderling altijd seksuele handelingen stelden (CGVS, p. 20) waarbij je zelf slechts 13 jaar oud was (CGVS, p. 18-19) en [A.B.] nog jonger was (CGVS, p. 17). Je verklaringen over je geaardheid en je seksuele beleving in Afghanistan konden echter absoluut niet overtuigen. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat verzoekers uit bepaalde regio's met culturen waar onderwerpen zoals geaardheid of seksuele betrekkingen minder of niet bespreekbaar zijn niet altijd over de nodige woordenschat beschikken om hun gevoelens en ervaringen te verwoorden, werd je meermaals de kans geboden om je gedachten, gevoelens en ervaringen in je eigen woorden toe te lichten. Zo slaagde je er niet in een geloofwaardig beeld te schetsen van de bewustwording van je homoseksuele geaardheid.

Hiernaar gevraagd bleef je immers hangen in uiterst vage algemeenheden. Zo zou je – toen je dertien à dertien en een half jaar oud was – jezelf bewust geworden zijn dat je van jongens houdt toen je met andere jongeren samen speelde, heteroseksuele pornografie op je gsm bekeek en dan een gesprek aanknoopte met een jongen en jullie seks hadden (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe je met deze bewustwording omging, kon je slechts aangeven dat je jongens aantrekkelijk vond (CGVS, p. 18). Gevraagd wat je dan gedaan hebt, antwoordde je slechts dat je plezier had in seks met jongens (CGVS, p. 19). Gewezen op de context dat dat in Afghanistan niet evident moet geweest zijn en je vervolgens opnieuw werd gevraagd hoe je ermee omging toen je besepte dat je jezelf aangetrokken voelde tot jongens, antwoordde je wederom enkel 'ik hou van mooie jongens' (CGVS, p. 19). Gevraagd hoe je je voelde, herhaalde je dat je van knappe jongens houdt en dat je samen wilde wandelen en dingen doen (CGVS, p. 19). Gevraagd naar de mogelijkheden, gaf je aan dat dit in het geheim moest gebeuren (CGVS, p. 19) en vervolgens gevraagd te vertellen hoe dat in zijn werk ging, beperkte je je antwoord tot de mededeling dat je heel veel gedaan hebt (CGVS, p. 19). Vervolgens gevraagd hoe je dat dan aanpakte, zei je slechts dat je aan de andere jongen vroeg of hij zin had in seks en wanneer hij akkoord was, hadden jullie seks (CGVS, p. 19). Wanneer hier later tijdens je onderhoud nogmaals op wordt teruggekomen en je gevraagd werd hoe je duidelijk maakte aan de andere jongens dat je op jongens viel, komt uit je antwoorden opnieuw niet meer naar voor dan dat je gewoon vroeg naar seks, eventueel mits betaling, dat de jongens onderling openlijk over hun onderlinge seksuele contacten spraken en jullie altijd roddelden over jullie seksuele relaties (CGVS, p. 29-30). Een dergelijke voorstelling komt zeer weinig waarschijnlijk over in de Afghaanse rurale context waarover je zelf zei dat dorpelingen personen die seks hebben met jongens ongelovige ketters noemen die gedood moeten worden (CGVS, p. 18). In die context mag net voorzichtigheid verwacht worden en kan niet worden ingezien dat een groep van meer dan twintig jonge dorpelingen die de hele tijd seks hadden met elkaar en hierover roddelden (CGVS, p. 20) gedurende minstens een jaar onopgemerkt zou blijven.

Je verklaringen over de klacht van de familie van [A.B.] tegen jou zijn evenmin aannemelijk. [A.]s ouders maakten op deze manier immers ook kenbaar dat [A.B.] homoseksuele betrekkingen heeft gehad en in het licht dat dit geenszins een geheim was tussen jou en [A.B.], maar integendeel een gangbare praktijk was tussen een twintigtal jongeren uit de omgeving, alsook dat het hele dorp op de hoogte was van de seksuele betrekkingen tussen jou en [A.B.] (CGVS, p. 17) moet er toch een bijzonder groot risico bestaan hebben dat zou uitkomen dat de beschuldigingen van [A.B.] als zou jij de dader zijn en hij slechts het slachtoffer zijn geweest, vals waren. Gezien de hierboven vermelde houding van de dorpelingen tegenover dergelijke handelingen en het hieraan verbonden risico kan niet worden ingezien dat [A.]s ouders dermate lichtzinnig te werk gingen. Over de reactie van de andere jongens op de klacht van [A.B.] en zijn ouders, heb je evenmin enige informatie (CGVS, p. 20-21) terwijl minstens een van hen Facebook gebruikte (CGVS, p. 20) waardoor aangenomen kan worden dat je via deze weg hierover zou geïnformeerd hebben. Nochtans mag verwacht worden dat je enige interesse zou tonen in de reactie van de overige tientallen jongeren van het dorp met wie je seksuele betrekkingen had. Ook via je eigen familieleden had je meer informatie kunnen bekomen over hun reactie. Bovendien zijn alle jongens dus uit het dorp, hadden jullie allemaal seksuele betrekkingen met elkaar en wisten jullie dit van elkaar (CGVS, p. 20). In het licht van voorgaande, komt het bijzonder merkwaardig over dat je niet meer informatie over hoe het allemaal gelopen is na de klacht van de ouders van [A.B.]. Zo had je geen idee welke taliban jouw broer arresteerden, noch op welke manier de dorpsouderen er in slaagden om hem na twintig dagen vrij te krijgen (CGVS, p. 28). Dat niemand je erover wilde vertellen (CGVS, p. 28) is geenszins een afdoende verantwoording. Immers zijn je broers hier in België ook op de hoogte van het voorval met [A.B.] en de gevolgen hiervan (CGVS, p. 16). Bovendien staan zij in contact met je moeder en je oudere broer [H.] (CGVS, p. 7). Bijgevolg kan verwacht worden dat minstens zij voor jou één en ander aan concrete informatie zouden hebben verzameld indien men zelf niet met jou hierover wilde spreken.

In de door jou geschetste context waarin meer dan twintig jongeren de hele tijd seks hadden met elkaar, mag het tevens verwondering heten dat je moeder en broers slechts op de hoogte zouden zijn van dat ene voorval met [A.B.] (CGVS, p. 31). Je zegt hierover dat je moeder zich schaamde voor jou (CGVS, p. 30) en dat je pas op het moment dat je in Servië was hierover wat meer tegen je moeder kon vertellen maar haar enkel vertelde dat je een foutje hebt gemaakt en verder niets (CGVS, p. 31). Gezien de beweerdere verdere problemen voor je familie kan niet worden ingezien waarom je moeder je hierop absoluut niets verder vroeg (CGVS, p. 31). De bewering dat een klacht werd ingediend met het oog op een huwelijk met jouw zus (CGVS, p. 17) of met de dochter van jouw broer (CGVS, p. 30) zoals je liet uitschijnen, is niets meer dan een blote bewering. Jouw zus is immers ouder dan jij (verklaring DVZ, vraag 17) terwijl [A.B.] jonger is dan jij (CGVS, p. 17) en uit niets blijkt dat je zus dan wel de dochter van je broer werden uitgehuwelijkt aan (de familie van) [A.B.]. Op basis van voorgaande dient wederom geconcludeerd dat je bijzonder op de vlakte blijft met betrekking tot elementen die de kern uitmaken van je tweede asielmotief, hetgeen er bijkomend op wijst dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Tot slot dient vastgesteld dat je ook geen overtuigende verklaringen aflegde omtrent je gedrag na je aankomst in België. Hoewel je ondertussen zeventien jaar oud bent, je jezelf bewust bent van je geaardheid en je reeds enige tijd in België verblijft, onderneem je in België in tegenstelling tot je beweerde handelingen in Afghanistan geen enkele actie om uitdrukking te geven aan je geaardheid of om je seksualiteit verder te ontdekken. Zo blijkt dat je geen weet hebt van sociale media die zich toespitsen op de LGBTI+-gemeenschap, noch heb je bijvoorbeeld je sociale assistente in het opvangcentrum hierover aangesproken. Andere mensen sprak je nooit aan uit vrees gestraft te worden op school (CGVS, p. 31-32) hetgeen weinig geloofwaardig is gezien je gebrek aan een dergelijke vrees in de Afghaanse rurale context. Dat je stelt dat je geen tijd had om hierover te praten met anderen maar anderzijds aangeeft dat je wel de tijd vindt om te voetballen (CGVS, p. 32) doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je beweerde geaardheid. Je bewering dat je via TikTok gezocht hebt naar partners doch dat deze geld vroegen, is niet meer dan een blote en weinig aannemelijke bewering daar je de sociale media niet zou kennen (CGVS, p. 32). Bovendien is louter beweren dat je als minderjarige dan nog, gezocht hebt naar seksuele contacten op TikTok, geenszins afdoende om je homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken.

Op basis van het geheel van voorgaande dient dan ook te worden besloten dat je je homoseksualiteit en bijgevolg de problemen die je hierdoor bij terugkeer zou kunnen ondervinden niet aannemelijk hebt gemaakt.

Waar je advocaat aanhaalde dat je uit Kunduz afkomstig bent en dat de zogenaamde Bacha Bazi daar wijdverspreid zijn waarmee ze wilt duiden dat er mogelijk bij jou een idee zou geweest zijn dat seks tussen jongens wel oké is, dient aangestipt dat er een wezenlijk verschil is tussen Bacha Bazi en het hebben van een homoseksuele oriëntatie en dat de link tussen beiden in geval van jouw voorgehouden geaardheid niet zonder meer is aangetoond, wel integendeel, uit je verklaringen komt geenszins ook maar enige verwijzing naar Bacha bazi naar voor. Ook de opmerking van je voogd, namelijk dat je in Servië een (verontrustende) relatie zou hebben gehad (CGVS, p. 33 – opmerkingen voogd) hetgeen ze logischerwijze enkel van jou kan vernomen hebben en dat jijzelf nergens aanhaalde, is bijgevolg niet meer dan een blote, en in het licht van al het voorgaande, weinig aannemelijke verklaring.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat je op geen enkele wijze je beweerde identiteit weet te staven en kunnen de nodige bedenkingen gemaakt kunnen worden die ernstig doen twifelen aan je beweerde identiteit. Immers leg je je eigen taskara, het Afghaans document bij uitstek dat enigszins je identiteit zou kunnen bevestigen, niet voor en gaf je hieromtrent tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaarde je ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken namelijk dat je taskara zich nog in Afghanistan bevond en dat je een kopie van je taskara tijdens je reis, in Griekenland, werd afgenomen (Verklaring DVZ, d.d. 29 juli 2021, vraag 25). Tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde je daarentegen dat je je originele taskara bij je had tijdens je reis doch dat ze onderweg, in Griekenland, je rugzak in brand hebben gestoken waardoor je taskara verloren is gegaan (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bleef je bij je bewering dat je je originele taskara bij je had alsook gaf je aan dat de Bulgaarse politie aan de grens tussen Griekenland en Bulgarije je rugzak in brand had gestoken alsook verklaarde je dat er mogelijks een vergissing is geweest bij de DVZ en dat de tolk je niet goed had begrepen (CGVS, p. 14). Deze verantwoording volstaat evenwel niet. Er wordt op gewezen dat je verklaringen bij de DVZ werden afgenomen door een tolk Pasjtoe waarover je aan het begin van je onderhoud op het CGVS aangaf dat je deze goed had begrepen (CGVS, p. 5) alsook werd je verklaring bij DVZ aan je voorgelezen en hebben jij en je voogd de oprechtheid ervan ondertekend (Verklaring DVZ d.d. 29 juli 2021, p. 14). Je verklaringen bij de DVZ waren verder zeer precies waardoor niet kan worden ingezien dat er sprake was van een misverstand. Bovenstaande doet sterk het vermoeden rijzen dat je bewust tracht je taskara achter te houden omdat je geen zicht wenst te bieden op één van de op een taskara vermelde eigenschappen zoals jouw identiteit, scholingsgraad, werkzaamheid, de datum of de plaats van afgifte.

Aangezien je je eigen identiteit op geen enkele wijze hebt aangetoond, blijkt uit niets dat [M.Z.], [M.M.O.] en [M. Ha.], van wie je de Belgische verblijfsdocumenten neerlegt, jouw broers zijn. Een eerste tegenindicatie is de frappante vaststelling dat je broers je volgens jou op geen enkele manier hebben geholpen tijdens je reis (CGVS, p. 32). Zelf weet je niet waarom en toen je contact probeerde te maken, reageerden ze niet (CGVS, p. 32). Wanneer je hier achteraf naar vroeg, zeiden ze je dat ze niet in de problemen wilden geraten (CGVS, p. 33). Het mag echter ten zeerste verbazen dat geen van je drie oudere en volwassen broers, die over geldige Belgische verblijfsdocumenten blijken te beschikken en aldus vrij zijn om te reizen doorheen de Schengenzone/Europese unie waartoe ook Griekenland behoort, je op enige manier zouden hebben ondersteund tijdens je reis doch je daarentegen in handen van smokkelaars zonder meer vanuit Griekenland nog de route via Noord-Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland en Nederland naar België lieten volgen (verklaring DVZ, vraag 33) met alle risico's van dien. Een tweede element dat doet twifelen aan je beweerde bloedband, is de vaststelling dat je in het geheel niet in staat bent ook maar enige informatie te geven over de redenen waarom je oudere broers

Afghanistan verlaten hebben en in België internationale bescherming kregen noch wanneer ze het land hebben verlaten (CGVS, p. 7). Ter verantwoording deel je mee dat je het zelf niet aan je broers durft te vragen en dat ook je moeder er niets over gezegd heeft (CGVS, p. 8). Dit is weinig ernstig. Indien je oudere broers één voor één het land hebben verlaten, kan verwacht worden dat je hierover enigszins informatie zou gekregen hebben toen je zelf nog in Afghanistan achterbleef met je moeder en je overige broer en zus en dit ongeacht je leeftijd. Aangezien je bovendien zelf Afghanistan bent ontvlucht met als bestemming België waarbij je contact hebt met je broers en zij hier wonen (Verklaring DVZ d.d. 29 juli 2021, vraag 27), kan in alle redelijkheid ook aangenomen worden dat zij je enigszins hebben ingelicht over de redenen van hun vertrek en dat je hiervan dus op de hoogte zou zijn. Een derde en laatste element dat doet twifelen aan je beweerde familiale band met de drie in België verblijvende mannen waarvan je beweert dat het je broers zijn, ligt in de vaststelling dat je tijdens je reis naar België, toen je in Oostenrijk werd tegengehouden en er je vingerafdrukken werden afgenomen alsook je verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd, een enigszins andere familiale samenstelling meedeelde. Behalve je vier broers, gaf je er immers aan ook vijf zussen te hebben (Antwoord Dublinunit Oostenrijk d.d. 25 mei 2021). Hiermee geconfronteerd, zei je hierover dat je verkeerde informatie gaf omdat je daar niet wilde blijven (CGVS, p. 8). Het valt echter niet in te zien welk voordeel het geven van een verkeerde gezinssamenstelling zou hebben gehad op gegeven dat je je al dan niet in Oostenrijk diende te blijven en je werd ook met deze bedenking geconfronteerd, doch je kon slechts herhalen dat je 'gewoon' gezegd hebt dat je vijf zussen had (CGVS, p. 9). De vaststelling dat je tegenover verschillende asielinstanties tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent je gezinssamenstelling doet niet alleen ernstig twifelen aan je beweerde familieband met [Z.], [O.] en [Ha.] maar is opnieuw een houding die niet in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging.

Hoewel je aanhaalde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat je in België drie broers hebt die erkend zijn en je wil graag bij hen wil verblijven (Registratie verzoek om internationale bescherming d.d. 17 mei 2021 & verklaring DVZ, vraag 17 & 27), heb je deze familieband dus allerm minst aangetoond. Aangezien je beweerde broers reeds in 2011 en 2015 het land hebben verlaten terwijl jij samen met je andere oudere broer, zus en moeder nog jarenlang in je geboortedorp Logari verbleef waarbij je nergens melding maakt van enige problemen met betrekking tot de redenen van het vertrek van je broers, doet besluiten dat de toekenning van internationale bescherming aan je broers in het verleden, hoe dan ook geen uitstaan heeft met je eigen, huidige vrees bij terugkeer naar Afghanistan.

Op basis van het geheel van bovenstaande argumenten kan er geen geloof worden gehecht aan jouw vervolgingsmotieven. Je bent er aldus niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzakelijk in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of jouw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het

dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict

in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haalt je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot je minstens tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS, p. 22), waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stelde je dat je acht à negen maanden naar school geweest bent, landbouwactiviteiten onderhield met je broer [H.] (CGVS, p. 6) die nog steeds in Afghanistan woonachtig is evenals je moeder en enkele maternale ooms (CGVS, p. 6-8) en je contact onderhoudt met familieleden in Afghanistan (CGVS, p. 7) waardoor aangenomen kan worden dat je er over een netwerk beschikt en waardoor niet kan worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich heeft gebaseerd is aan het administratief dossier gevoegd.

De documenten die je in het kader van je verzoek om internationale bescherming hebt voorgelegd kunnen voorgaande beoordeling niet in een ander daglicht plaatsen. De kopieën van de Belgische verblijfstitels van je broers en de echtgenote en kinderen van één van hen, bevestigen hoogstens dat deze mensen verblijfsrecht hebben in België. Ze tonen op zich niet aan dat jij daadwerkelijk hun broer bent en zeggen niets over jouw voorgehouden asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3 tot en met 48/6 en 57/1, § 3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoekende partij gaat vooreerst in op het gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie in Afghanistan. Zij verwijst naar verschillende arresten van de

Raad en wenst de Raad erop te wijzen dat er in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met alle relevante feiten en landeninformatie en dat de verwerende partij onvoldoende actief heeft bijgedragen tot het verzamelen van informatie en onvoldoende rekening houdt met het gebrek aan informatie. Vervolgens verwijst zij naar verschillende rapporten ter ondersteuning van haar uiteenzetting en stelt dat verwerende partij de gezaghebbende waarde van UNHCR-adviezen miskent en zich uitsluitend laat leiden door de richtlijnen van EUAA. Zij concludeert dat er een ernstig gebrek is aan informatie waardoor er onmogelijk een volledige, objectieve, zorgvuldige en grondige inschatting gemaakt kan worden van de huidige situatie in Afghanistan. Zij is van mening dat in deze omstandigheden het principe van de voordeel van de twijfel toegepast dient te worden.

2.3. Vervolgens gaat verzoekende partij in op de beoordeling van haar vluchtrelaas door de verwerende partij. In hooforde volhardt zij in haar verklaringen en stelt dat verwerende partij haar beoordelingsbevoegdheid op een te subjectieve wijze uitgeoefend heeft zonder voldoende rekening te houden met de objectieve elementen die in het dossier aanwezig zijn waardoor zij haar discretionaire appreciatiemarge overschreden heeft. Volgens haar werd er ten eerste niet voldoende rekening gehouden met het feit dat zij minderjarig was op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gegeven hebben tot haar vlucht. Zij benadrukt de impact die haar minderjarigheid heeft op zowel haar ervaringen zelf als op de reproductie ervan. Ten tweede heeft de verwerende partij ervoor gekozen om de elementen waarover onduidelijkheid bestaat eenzijdig een negatieve interpretatie te geven. Ten derde miskent zij ook dat verzoekende partij wel aan haar bewijslast voldaan heeft terwijl zij zelf nalaat haar deel van de gedeelde bewijslast op afdoende wijze in te lossen. Verzoekende partij benadrukt dat haar verklaringen geen ongeloofwaardigheden bevatten die doorslaggevend kunnen zijn om de conclusie van verwerende partij afdoende te motiveren. Met betrekking tot haar vrees voor vervolging omwille van haar seksuele oriëntatie en activiteiten wenst zij aan te tonen dat verwerende partij haar onderzoeks- en motiveringsplicht schendt door teveel gewicht toe te kennen aan irrelevante overwegingen en subjectieve interpretaties die geen grond in het dossier vinden. Zij dient een evaluatie te doen die op een meer objectieve manier de culturele en individuele context in rekening brengt.

Eerst gaat zij in op haar laattijdige verklaringen omtrent haar homoseksuele activiteiten in Afghanistan. Dit gaat namelijk niet in tegen wat "redelijkerwijze verwacht mag worden" net zomin als de schaamte die zij ter verantwoording inroept, niet zou kunnen overtuigen. Verwerende partij houdt hier onvoldoende rekening met bestaande richtlijnen van UNHCR die betrekking hebben op verzoeken om internationale bescherming omwille van seksuele oriëntatie die ingediend worden door minderjarigen. Verzoekende partij citeert uit deze richtlijnen. Vervolgens stelt zij dat verwerende partij een te beperkte interpretatie geeft aan het feit dat haar broers al een beschermingsstatuut hebben in België en daardoor kennis zouden hebben van de heersende seksuele vrijheid en het belang van geloofwaardige verklaringen in een asielpprocedure. Deze overwegingen vinden geen grond in het administratief dossier. Zij verwijst in het kader hiervan naar de verklaring van haar voogd die stelt dat haar broers wel op de hoogte waren van 1 relatie, maar dat zij dit als een schande voor de familie beschouwden en zij moest zweren nooit meer een homoseksuele relatie te hebben. Bovendien zouden zij nog steeds niet beseffen dat homoseksualiteit een mogelijke reden is voor het bekomen van een vluchtelingenstatus. Zij is bovendien pas tot het besef gekomen dat dit specifieke element van haar seksuele oriëntatie van belang is, na een bezoek aan haar raadvrouw die haar vertelde dat individuele elementen doorslaggevend zijn. Haar geaardheid kwam pas boven bij de voorbereiding van het persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij merkt op dat dit deel van de argumentatie van verwerende partij onderling strijdig is aangezien zij niet kan stellen dat het enerzijds niet haar broers zouden zijn, maar zij anderzijds verwacht dat deze personen voorkennis zouden hebben over haar geaardheid vanwege de familiale band. De louter rationele argumenten die verwerende partij aanhaalt in haar motivering zijn uitermate ontoereikend aangezien zij geen rekening houden met de culturele en emotionele context. Zij baseert zich op ongenuanceerde en stereotiepe projecties die geen steun vinden in het administratief dossier en toont niet aan waarom de verklaringen van verzoekende partij uit "uiterst vage algemeenheden" zouden bestaan. Het valt moeilijk in te zien hoe een kind van 14 jaar anders dan spelenderwijs zijn seksualiteit zou ontdekken. Bovendien is dit ondanks de heersende taboe volledig in overeenstemming met de heersende culturele gebruiken bij Pashtou mannen. De raadvrouw van verzoekende partij had geenszins de bedoeling om met haar verwijzing naar het bestaan van de Bacha Bazi een link tussen het relaas van verzoekende partij en deze praktijk aan te tonen. Zij wilde slechts een relevant aspect van de culturele context toelichten. Het is namelijk een indicatie dat de seksuele moraal niet zonder meer eenduidig is en dat verzoekende partij opgroeide in een cultuur waarin homoseksuele daden, los van onderliggende seksuele oriëntatie, ondanks het taboe niet onbestaande waren. Zij verwijst hiervoor naar verschillende bronnen in het verzoekschrift. Het is logisch dat zij geen helder en eenduidig discours over haar seksuele oriëntatie ontwikkeld heeft. Gezien haar jonge leeftijd en immaturiteit is zij haar seksuele voorkeuren nog verder aan het ontdekken. Bovendien is het feit dat

verzoekende partij wel of niet uiting geeft aan haar geaardheid in België niet van doorslaggevend belang voor het bepalen van haar geloofwaardigheid. Dit is daarnaast een stereotiepe en discriminerende manier om iemands seksuele oriëntatie te bepalen. Er is daarenboven geweten dat ook asielcentra in België bekend staan als LGBTIQ+-onvriendelijke plaatsen. Het hoeft volgens verzoekende partij geen betoog dat schaamte wel degelijk een doorslaggevende factor is voor een correcte evaluatie van het laattijdig opwerpen van deze homoseksuele handelingen en van het gebrek aan actie om uiting te geven aan haar seksuele geaardheid. Zij heeft bovendien ondertussen contact opgenomen met de organisatie Ex Aequo die zich bekommert om het welzijn en het correct informeren van mannen die homoseksuele relaties onderhouden. Zij concludeert dat de geloofwaardigheidsbeoordeling van verwerende partij niet afdoende is en dat zij haar onderzoeks- en motiveringsplicht schendt.

Ten slotte gaat zij nog in op enkele andere aspecten van haar relaas. Zij stelt dat het verklaarde moment van vertrek wel consistent is met de landbouwseizoenen in Afghanistan. Bovendien is het disproportioneel om de geloofwaardigheid van alle voorgaande problemen te doen afhangen van deze verklaringen. Er zijn daarnaast ook enkele elementen uit het relaas van verzoekende partij die onbetwist zijn. Zij was minderjarig zowel op het moment van de feiten, als tijdens haar vlucht, als op het moment van haar asielaanvraag en het persoonlijk onderhoud, als op het moment van de genomen beslissing. Haar leeftijd en haar half jaar durende vlucht zijn onvoldoende in rekening gebracht, ook met betrekking tot haar kennis van de redenen die aanleiding gegeven hebben tot de vlucht van haar broers en bepaalde details van haar relaas. Haar kennis over bepaalde elementen, die eigenlijk de inschatting van de veronderstelde intentie en gedrag van een derde persoon vormt, kan niet doorslaggevend zijn bij de beoordeling van haar geloofwaardigheid. Er werd in de beoordeling niet voldoende rekening gehouden met het belang van het kind.

Zij stelt vervolgens dat de vervolgingsvrees die zij aanhaalt wel degelijk gegrond is aangezien zij door haar homoseksuele oriëntatie en de homoseksuele handelingen die zij gesteld heeft een profiel heeft dat door de taliban gevisieerd wordt. Verwerende partij betwist namelijk het ernstige risico op vervolging dat personen met dergelijk profiel lopen niet. Vervolgens verwijst ze naar objectieve informatie die de gegrondheid van haar vrees bevestigt.

2.4. Verzoekende partij bespreekt ook haar nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. In het kader hiervan verwijst zij naar de rechtspraak van de Raad en leidt daar enkele criteria uit af voor het beoordelen van verwestering zoals onder meer leeftijd, duur van het verblijf in het buitenland, waar en hoe de vormende jaren doorgebracht werden en elementen die wijzen op een integratie in en deelname aan de Belgische samenleving. Zij voert ook aan dat het tot de onderzoeksplicht van verwerende partij behoort om na te gaan of dit alles in haar hoofde aanwezig is waarbij rekening gehouden moet worden met haar jonge leeftijd, de duur van haar verblijf buiten Afghanistan en in België tijdens haar vormende jaren, hoe uiting wordt gegeven aan het sociaal leven en of zij naar school is gegaan. Verwerende partij laat geheel na te onderzoeken in welke mate verzoekende partij in staat zou zijn om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse maatschappij die compleet verschillend is van de Belgische maatschappij en waar zij geen enkele recente ervaring mee heeft. Ze onderzoekt op geen enkele manier een eventueel gewijzigd maatschappijbeeld en/of gewijzigde en verschillende opvattingen, overtuigingen ... beïnvloed door het verblijf van verzoekende partij gedurende meerdere van haar vormende jaren in België of toch minstens buiten Afghanistan. Er kan van verzoekende partij echter niet verwacht worden dat zij dit zelf zou invoeren. *In casu* zijn er een aantal risicobepalende elementen in hoofde van verzoekende partij aanwezig. Haar lange verblijf in Europa impliceert een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en sociale leven tijdens een vormgevende periode van haar leven. Dit heeft een impact op haar ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop zij zich gedraagt. Er kan aangenomen worden dat zij zich onbewust westerse gedragingen en kenmerken eigen gemaakt heeft die zij niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan zij zich zelfs niet bewust is dat zij deze zou moeten verbergen. Zij stelt dat zij zich bepaalde westerse normen en waarden eigen gemaakt heeft tijdens haar langdurig en onafgebroken verblijf buiten Afghanistan en in België. Deze waarden maken ondertussen deel uit van haar identiteit en persoonlijkheid zodat er niet kan worden verwacht dat zij hiervan afstand doet bij een terugkeer naar Afghanistan of dat zij zich bij een terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de huidige regels en sociale voorschriften van de *de facto*-overheid zou aanpassen. Als gevolg hiervan zal zij in de negatieve aandacht van de taliban komen en dient er besloten te worden tot een vrees voor vervolging omwille van een (toegedichte) politieke of religieuze overtuiging.

Vervolgens geeft verzoekende partij een theoretische uiteenzetting over (toegeschreven) verwestering onder verwijzing naar verschillende rapporten en rechtspraak van de Raad. Zij benadrukt, zoals reeds

eerder in het verzoekschrift, dat er een gebrek is aan actuele, betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan. Zij stelt dat verwerende partij zich bij het vervullen van haar onderzoeksplicht niet op anonieme bronnen moet baseren, maar belang moet hechten aan objectief betrouwbaardere bronnen, zoals de door haar aangehaalde analyses van Afghanistan-experten. Er dient volgens haar geconcludeerd te worden dat het risico op vervolging bij terugkeer uit Europa onvoldoende uitgesloten kan worden om te besluiten dat de vrees ongegrond zou zijn aangezien er te weinig informatie over beschikbaar is. Zij stelt ook dat bij gebrek aan actuele informatie rekening gehouden dient te worden met historische beschikbare informatie die handelt over de omgang van de taliban en de Afghaanse samenleving met terugkeerders uit het Westen. Ook in het verleden liepen terugkeerders namelijk al een risico op vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering. Daarnaast riskeren zij eveneens geconfronteerd te worden met een ernstig wantrouwen door de gemeenschap, met stigmatisering, discriminatie en sociale en familiale uitsluiting tot gevolg. Hierdoor dreigen Afghanen die terugkeren uit het Westen in een situatie van extreme materiële deprivatie te belanden, die hen niet in staat stelt een menswaardig leven te leiden, waardoor aan de minimumgrens van ernst van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet is voldaan. Om deze stelling te onderbouwen verwijst ze naar en citeert ze uit verschillende rapporten. Ze wenst met een verdere verwijzing naar rapporten ook aan te tonen dat de huidige beperkt beschikbare informatie wijst op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.5. Met betrekking tot de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet verwijst verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad waarin geoordeeld wordt dat er sprake moet zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, wat in het geval van Afghanistan niet zou zijn. Verzoekende partij meent dat dit enkel een feitenappreciatie inhoudt en betreurt dat de noties verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid niet verder in een juridische context onderzocht en gepreciseerd worden alvorens over te gaan tot deze conclusie. Zij meent dat er wel sprake kan zijn van een overwegende toerekenbaarheid aan de *de facto*-regering en dat de machtsovername door de taliban de overwegende oorzaak is voor de huidige economische en humanitaire crisis. Verzoekende partij vervolgt met een bespreking van de rechtspraak van het EHRM en de Raad. De huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voldoet aan de drempel van artikel 3 van het EVRM.

2.6. Wat de actuele veiligheidssituatie betreft, behoudt verzoekende partij zich het recht voor om dit middel in de loop van de procedure verder uit te werken. Zij wijst in dit kader wel reeds op Franse rechtspraak. Zij wijst op haar verhoogde risico als minderjarige wiens vader overleden is waardoor zij slechts een beperkt familiaal netwerk heeft en op het feit dat haar moeder en broers alsook de lokale gemeenschap op de hoogte zijn van haar homoseksualiteit.

2.7. Verzoekende partij meent in hoofddorde in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. In ondergeschikte orde meent zij in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming en in uiterst ondergeschikte orde dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en teruggezonden te worden naar het CGVS.

2.8. Verzoekende partij voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- Verklaringen voogd, 28 maart 2023;
- Wilma van der Maten, *"Zo wordt er in Pakistan gedacht over de schutter van Orlando"*, Oneworld, 20 juni 2016;
- Nivi Manchanda, *"Queering the Pashtun: Afghan Sexuality in the Homo-Nationalist Imaginary"*, Third World Quarterly, 36(1), 2015, pp. 130–46;
- Anna Ropianyk & Serena D'Agostino, *"Queer asylum seekers in Belgium: Navigating reception centers"*, DiGeSt (Journal of Diversity and Gender Studies), 8(2), 2021, pp. 58-70;
- Attest Ex Aequo, 7 maart 2023;
- Mailcorrespondentie met Thomas RUTTIG, 22 december 2022.

2.9. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer de volgende rapporten en krantenartikelen:

- UNHCR, *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I)"*, februari 2023;
- UNHCR, *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"*, februari 2022;
- EUAA, *"Country Guidance : Afghanistan"*, januari 2023;

- F. Vogelaar, *"Country of Origin Information: The Essential Foundation for Fair and Credible Guidance for Decision-making on International Protection Needs"*, 2020;
- NANSSEN, *"NANSSEN NOTE 2 - 22 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers"*, 16 juni 2022;
- UNHCR, *"Guidelines on International Protection No. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees"*, 2012;
- UNHCR, *"Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees"*, 2009;
- Pour la Solidarité e.a. (project Rainbow Welcome), *"Opvang van LBTIQ+-vluchtelingen in Europa"*, 2021;
- T. Klimstra & L. Van Doeselaar, *"Identity formation in adolescence and young adulthood"*, december 2017;
- Paradigm Treatment, *"Identity formation in teens and young adults"*;
- ASYLOS, *"Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"*, augustus 2017;
- Vogelaar F., *"Nansen Note 3-22, Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer"*;
- Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, maart 2022;
- Danish Immigration Service, *"COI report Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022;
- UNHCR, *"Afghanistan Voluntary Repatriation response snapshot"*, 1 augustus 2022;
- DTM Afghanistan, *"IOM displacement tracking matrix"*, mei 2022;
- UNHCR Regional Bureau for Asia and the Pacific, *"External Update: Afghanistan Situation #17 – As of 01 June 2022"*, 10 juni 2022;
- The New Humanitarian, *"One year on, few options for Afghans escaping hunger and Taliban persecution"*, 10 augustus 2022;
- Amnesty International, *"'They don't treat us like humans': Unlawful returns of Afghans from Turkey and Iran"*, 31 augustus 2022;
- EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022;
- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"*, augustus 2022;
- EUAA, *"Afghanistan Targeting of Individuals"*, augustus 2022;
- Danish Refugee Council, *"Afghanistan conference – The Human Rights Situation after August 2021"*, 30 december 2022;
- Liza Schuster, *"Report of DRC's Afghanistan Conference 28 November 2022"*, 30 december 2022;
- UNHCR, *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan"*, 30 augustus 2018;
- OSAR, *"Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»"*, 26 maart 2021;
- Friederike Stahlmann, *"Erfahrungen und Perspektiven Abgeschobener Afghanen im Kontext Aktueller Politischer und Wirtschaftlicher Entwicklungen Afghanistans, Diakonie Deutschland"*, juni 2021;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan – Common Analysis and Guidance Note"*, april 2022;
- ASYLOS, *"Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul"*, augustus 2017;
- L. Schuster en N. Majidi, *"Deportation Stigma and Re-migration, Journal of Ethnic and Migration Studies"*, 2015;
- Refugee Support Network, *"After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan"*, april 2016;
- NANSSEN, *"Nood aan bescherming voor Afghaanse verwesterde vrouw"*, 2020;
- EASO, *"Country of Origin Information Report – Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms"*, December 2017;
- TOLONews, *"Afghans with Legal Documents Can Travel: Mujahid"*, 1 maart 2022;
- Reuters, *"Taliban restrict Afghans going abroad, raises concern from U.S. and UK"*, 1 maart 2022;
- Gandhara, *"Escaping Afghanistan: People-Smuggling Thrives On Bribes To Taliban"*, 27 mei 2022;
- UK Home Office, *"Country Policy and information note, security situation Afghanistan"*, april 2022;
- TOLONews, *"Kabul Residents Panicked by House-to-House Searches"*, 25 februari 2022;
- Al Jazeera, *"Taliban conducting house-to-house sweep across Afghan capital"*, 27 februari 2022;
- Amnesty International, *"Afghanistan: Taliban Must Immediately Stop Arbitrary Arrests of Journalists, Civil Society Activists, Former Government Officials and Those Who Dissent"*, 21 maart 2022;
- TOLONews, *"Amnesty Voices Concerns Over Human Rights Violations"*, 21 maart 2022;
- OSAR, *"Afghanistan : profils à risque | Mise à jour de l'analyse pays de l'OSAR"*, 2 november 2022;
- OSAR, *"Afghanistan: derniers développements"*;
- Abubakar Siddique, *"The Taliban Higher Education Minister Who Is Against Female Education"*, 15 december 2022;
- Thomas Ruttig, *"Taleban verbannen Frauen nun auch von den Universitäten (taz 22.12.2022)"*, 22 december 2022;

- Thomas Ruttig, "*Arbeitsverbot für Afghaninnen im Hilfssektor*", 28 december 2022;
- Thomas Ruttig, "*Taleban: Machtmonopol im Gottestaat*", 4 juli 2022;
- BBC, "*Afghanistan: Taliban leader orders Sharia law punishments*", 14 november 2022;
- Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction, "*Quarterly Report to the United States Congress*", 30 oktober 2022;
- Thomas Ruttig, "*Taleban-Chef macht landesweit „Scharia“-Strafen obligatorisch*", 17 november 2022;
- OSAR, "*Afghanistan : sanctions pour consommation et vente d'alcool | Renseignement de l'analyse - pays de l'OSAR*", 17 november 2022;
- Thomas Ruttig, "*Afghanistan – Repression und multiple Krisen*", 4 december 2022;
- IFRC, "*Afghanistan, Asia Pacific | Humanitarian Crises - Revised Emergency Appeal n° MDRAF007, Revision n° 3*", 15 juni 2022;
- TOLONews, "*Afghanistan Faces „Tsunami of Hunger“: SIGAR*", 3 februari 2022;
- Cour nationale du droit d'asile (CNDA), "*AFGHANISTAN : La CNDA juge que douze provinces afghanes connaissent une situation de violence aveugle, liée à un conflit armé*", 10 maart 2023.

3. Nota met opmerkingen

3.1. De Raad ontvangt op 26 april 2023 vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

4. De aanvullende nota's

4.1. Op 31 augustus 2023 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. "*Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. "*Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- UNAMA "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van juni 2023.

4.2. Op 19 september 2023 maakt de verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin zij een bijkomend stuk neerlegt met betrekking tot haar seksuele geaardheid, namelijk een brief van een psycholoog gespecialiseerd in LGBTQIA+. Zij stelt dat het voor verzoekende partij moeilijk is om haar aantrekking tot jongens te uiten omdat zij in de gaten wordt gehouden door haar broers.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan

de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5.3. Ter terechtzitting op 21 september 2023 geeft de verzoekende partij aan dat zij de behandeling van haar dossier achter gesloten deuren wenst omwille van het feit dat zij als aanvullend element haar seksuele oriëntatie wenst voor te leggen aan de Raad en zij actueel te beschroomd is om dergelijke zaken te bespreken terwijl er mensen van haar cultuurgemeenschap in de zaal aanwezig zijn en haar kunnen horen. Hier wordt gevolg aan gegeven en de zaak wordt achter gesloten deuren behandeld.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekende partij wijst er in het verzoekschrift en in de aanvullende nota op dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest vervolgd te worden wegens haar homoseksuele geaardheid.

6.2. Inzake de verzoekende partij, als niet-begeleide minderjarige, dient bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Artikel 24, § 2 van het Handvest, luidt als volgt:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken. Artikel 24, § 2 van het Handvest is van toepassing op alle kinderen, inclusief verzoekers om internationale bescherming.

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...).”

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken, zoals door de verzoekende partij eveneens aangevoerd. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment

no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, par. 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt:

“5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.”

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“(18) Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”

Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind worden meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een minderjarige niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat de minderjarige zou lopen, ongeacht de vrees van de minderjarige. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van de minderjarige - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van de minderjarige en het effect van de schade op de minderjarige verergeren (UNHCR, “Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009”, § 11-12). Bij de beoordeling van het verzoek van een minderjarige verzoeker dient met andere woorden rekening gehouden te worden met diens jonge leeftijd en dient de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd te worden.

6.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de seksuele geaardheid van verzoekende partij niet aannemelijk geacht wordt.

6.3.1. Het Hof van Justitie oordeelde, inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk

vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punt 34).

Wat betreft de tweede voorwaarde blijkt uit de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023 (p. 97-98) genoegzaam dat homoseksuelen in Afghanistan worden beschouwd als leden van een groep die een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12).

Er dient een onderscheid gemaakt te worden tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid en seksuele identiteit. Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met de seksuele identiteit, vormt het onderhouden van seksuele contacten met mannen nog geen bewijs van een homoseksuele geaardheid. Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij in zijn verklaringen meer doet dan enkel seksuele praktijken toe te lichten.

Aldus moet nader worden onderzocht of verzoekers voorgehouden seksuele gerichtheid op personen van hetzelfde geslacht, geloofwaardig is. Daartoe moet worden gepeild naar verzoekers eigen ervaringen en persoonlijke beleving met betrekking tot zijn seksuele gerichtheid, wat dit voor hem en zijn omgeving betekent of heeft betekend, desgevallend wat de situatie is voor personen met die gerichtheid in zijn land van herkomst en hoe verzoekers ervaringen, ook volgens zijn vluchtrelaas, in het algemene beeld passen.

Indien bij een verzoeker om internationale bescherming het besef van homoseksuele geaardheid als onlosmakelijk deel van zijn eigen identiteit ontbreekt, dan blijkt niet dat het niet kunnen beleven (al dan niet openlijk) van zulk een geaardheid bij terugkeer naar het land van herkomst een schending van fundamentele rechten zou uitmaken.

Bijgevolg impliceert het feit dat van iemand die homoseksueel geaard is niet kan worden verwacht dat hij deze geaardheid zou verbergen om aan vervolging te ontkomen – net omdat het een fundamenteel deel van de persoon uitmaakt – niet dat er internationale bescherming moet worden toegekend aan al wie ooit homoseksuele betrekkingen heeft gehad.

6.3.2. Met betrekking tot haar geaardheid legt verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaringen af die gaan over de periode in Afghanistan waar zij seksuele handelingen gesteld zou hebben met andere jongens. Hierbij dient gewezen te worden op het feit dat zij afkomstig is uit een Pashtou regio en dat deze gebeurtenissen plaatsgevonden hebben toen zij de leeftijd van 13 jaar had. Zij brengt ook een psychologisch attest bij betreffende gesprekken die zij hier in België met een psychologe gehad heeft. In het attest zet de psychologe haar bevindingen uiteen over twee gesprekken die ze reeds met verzoekende partij gehad heeft. Zij heeft vastgesteld dat de houding van verzoekende partij volledig anders was in het bijzijn van de tolk, iemand van de Afghaanse gemeenschap, dan wanneer deze niet aanwezig was. Zo spreekt zij volgens de psychologe veel opener en eerlijker over intieme onderwerpen bij afwezigheid van de tolk Pashtou. In het attest wordt ook gesteld dat verzoekende partij verklaard heeft nooit enig seksueel contact gehad te hebben met meisjes, maar enkel met jongens.

6.3.3. De graad van medewerking, bewijslast en verantwoordelijkheid in hoofde van een verzoeker moet worden beoordeeld in het licht van zijn individuele omstandigheden. Van een minderjarige verzoeker kan immers niet dezelfde graad van medewerking en verantwoordelijkheid worden verwacht als van een meerderjarige verzoeker. De UNHCR “*Guidelines on international protection no. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*”, paragraaf 73, wijzen er terecht op dat voor beschermingsverzoeken van kinderen het nodig kan zijn dat een asielautoriteit een grotere bewijslast op zich neemt, vooral wanneer het een niet-begeleide minderjarige betreft, *quod in casu*.

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak geoordeeld dat in het kader van de samenwerkingsverplichting die rust op de autoriteiten krachtens artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, deze autoriteiten actief met de verzoeker moeten samenwerken om de relevante elementen van het verzoek te bepalen en aan te vullen, dat de beslissingsautoriteit de verzoeken naar behoren dient te behandelen alvorens hierover een beslissing te nemen en dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming *“in alle gevallen met oplettendheid en voorzichtigheid worden uitgevoerd, aangezien de integriteit van de mens en de individuele vrijheden – fundamentele waarden van de Unie – in het geding zijn”*. Het Hof heeft daarbij opnieuw benadrukt dat de samenwerkingsplicht *“inhoudt dat de beslissingsautoriteit, in casu het IPO, de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker.”* Het Hof preciseerde dat wat de relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst betreft, de lidstaten *“ervoor moeten zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van herkomst van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis (arrest van 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 67)”* (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General*, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55). Noch de bewoordingen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, noch de rechtspraak van het Hof van Justitie bevatten uitzonderingen op de verplichting van de asielinstanties om actuele en nauwkeurige informatie over het land van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming te verzamelen ter ondersteuning van de behandeling en beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Precies omdat individuele vrijheden in het geding zijn is bij de behandeling van elk verzoek om internationale bescherming voorzichtigheid geboden en kan een behoorlijke behandeling niet gebeuren zonder rekening te houden met alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst.

Zoals reeds aangehaald is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). In dit verband blijkt dat verwerende partij met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in Afghanistan enkel de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 bijbrengt. In dit rapport wordt gesteld dat LGBTIQ-persoon gezeen worden als mensen die niet voldoen aan religieuze en/of sociale normen vanwege hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Hieruit blijkt dat seksualiteit in Afghanistan weinig bespreekbaar is waardoor er weinig informatie beschikbaar is over LGBTIQ-persoon. Sinds de machtsvername door de taliban werd er reeds melding gemaakt van verschillende aanvallen op LGBTIQ-persoon, waaronder vasthouding, marteling, verkrachting en moord (EUAA, *“Country Guidance Afghanistan”*, januari 2023, p. 97-98).

Verzoekende partij brengt het rapport *“Queering the Pashtun: Afghan Sexuality in the Homo-Nationalist Imaginary”* bij van N. Manchanda, zij doctoreert aan de Universiteit van Cambridge, dat relevante en actuele informatie bevat met betrekking tot het land van herkomst van verzoekende partij (N. Manchanda, *“Queering the Pashtun: Afghan Sexuality in the Homo-Nationalist Imaginary”* Third World Quarterly, vol. 36, No. 1 (2015), pp. 130-146). De informatie in dit rapport wordt door de verwerende partij noch in de nota met opmerkingen, noch ter terechtzitting betwist. Dit rapport, dat verzoekende partij reeds bijbrengt in het verzoekschrift, schijnt een licht op ‘Pashtun seksualiteit’, de vraag naar seksuele identiteit in Afghanistan en seksuele gebruiken die veelvoorkomend zijn bij Afghaanse mannen. Het artikel stelt dat Afghaanse mannen, als gevolg van de deprivatie van vrouwelijk contact, hun seksuele noden vaak niet kwijt kunnen en als gevolg daarvan onderling seksuele handelingen stellen. Het gebrek aan vrouwelijk contact, mannen en vrouwen leven in Afghanistan van jongs af aan zeer gescheiden, leidt ertoe dat er seks tussen mannen plaatsvindt aangezien dit wel beschikbaar is, terwijl dat seks met vrouwen dit niet is. Dit betreft echter geen weerspiegeling van hun genderidentiteit. Het stellen van deze seksuele handelingen staat volledig los van een eventuele homoseksuele identiteit. Het artikel beschrijft dit als ‘iets wat ze doen, niet iets wat ze zijn’. In Afghanistan is er geen sprake van homoseksualiteit. In de Afghaanse context wordt er een zeer duidelijk onderscheid gemaakt tussen het stellen van homoseksuele handelingen en het gevoelsmatige aspect ervan dat verbonden is met iemands identiteit.

Ook het artikel *“Zo wordt er in Pakistan gedacht over de schutter van Orlando”* van Wilma van der Maten, freelance journaliste, dat verzoekende partij toevoegt, bevestigt deze zienswijze (W. Van Der Maten, *“Zo wordt er in Pakistan gedacht over de schutter van Orlando”*, Oneworld, 20 juni 2016).

In een weliswaar verouderd rapport van EASO van december 2017, wordt ook gesteld dat seks tussen mannen in verschillende culturele contexten voorkomt, maar dat seksuele oriëntatie als identiteitsprobleem in Afghanistan niet aanvaard wordt. Het rapport stelt het volgende: *"The notion of expressing love and wishing to live as an exclusive same-sex couple is an 'alien concept' in Afghan society."* (EASO, *"Country of Origin Information Report – Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms"*, december 2017, p. 64). Hieruit blijkt duidelijk dat een liefdesrelatie tussen personen van hetzelfde geslacht niet 'bestaat' en dat er in Afghanistan weinig of geen ruimte is om je seksuele oriëntatie te ontdekken. Bovendien blijkt uit dit rapport dat, ook toen de Taliban nog niet aan de macht waren, individuen die zich identificeren als LGBTQ zeer weinig ruimte hebben om vrij te leven in de Afghaanse samenleving als gevolg van religieuze en conservatieve maatschappelijk opvattingen en normen over seksualiteit. Dit is een taboe en wordt gezien als on-islamitisch en LGBTQ personen ervaren discriminatie en zijn het slachtoffer van gewelddaden (EASO, *"Country of Origin Information Report – Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms"*, december 2017, p. 64-65).

Bovenstaande objectieve informatie die door verzoekende partij bijgebracht werd, wordt door verwerende partij niet betwist.

Op basis van bovenstaande informatie kan geconcludeerd worden dat in Afghanistan het idee dat een persoon een bepaalde geaardheid kan hebben of dat er een gemeenschappelijk bestaan rondom een gemeenschappelijke geaardheid en genderidentiteit niet bestaat. Zo zien Afghaanse mannen die seksuele handelingen verrichten met personen van hetzelfde geslacht dit niet als een onderdeel van hun identiteit. Je openlijk als homoseksueel identificeren en het verlangen om je leven te delen met een persoon van hetzelfde geslacht is niet mogelijk. Dit druist in tegen de tradities en gedragscodes. Seksuele relaties tussen mannen bestaan en worden in zekere mate gedoogd.

De verklaringen van verzoekende partij dienen beoordeeld te worden in het licht van deze informatie. Voor een jongen van veertien jaar, de leeftijd waarop verzoekende partij Afghanistan verlaten heeft, kan het in de hierboven geschetste context moeilijk zijn om te ontdekken wat zijn geaardheid of genderidentiteit is. Dit kan verklaren waarom verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud wel gemakkelijk praat over de seksuele handelingen die zij met andere jongens uitgevoerd heeft, maar het veel moeilijker heeft om uit te weiden over de gevoelens die hier eventueel mee gepaard gaan. Haar verklaringen met betrekking tot haar ervaringen in Afghanistan beperken zich inderdaad tot het louter beschrijven van seksuele handelingen en het stellen dat zij naar porno keek (notities persoonlijk onderhoud, p. 29). Zij vertelt dat zij met meerdere jongens uit haar dorp seksuele handelingen gesteld heeft en dit meerdere keren (notities persoonlijk onderhoud, p. 20). Waar verwerende partij in de bestreden beslissing aldus stelt dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar ervaringen in Afghanistan niet kunnen overtuigen omdat ze 'zeer weinig waarschijnlijk overkomen in de Afghaanse rurale context', gaat zij voorbij aan de context die in bovenstaande objectieve landeninformatie geschetst wordt, namelijk dat het stellen van seksuele handelingen en de eventuele gevoelens hierrond volledig losgekoppeld worden van elkaar en dat het tussen mannen onderling stellen van seksuele handelingen het gevolg is van een deprivatie van vrouwelijk contact (*"Queering the Pashtun: Afghan Sexuality in the Homo-Nationalist Imaginary"*, p. 136). Waar zij bovendien in de bestreden beslissing stelt dat verzoekende partij enkel stelde dat zij jongens aantrekkelijk vindt en van mooie of knappe jongens houdt, kan erop gewezen worden dat uit het rapport *"Queering the Pashtun: Afghan Sexuality in the Homo-Nationalist Imaginary"* blijkt dat er in Afghanistan gebruik gemaakt wordt van een term '*haliq*' die vertaald wordt als 'mooie jongen' of 'een jongen voor seks' (*"Queering the Pashtun: Afghan Sexuality in the Homo-Nationalist Imaginary"*, p. 138). Het gebruik van deze woordenschat door verzoekende partij dient aldus in het licht van de hierboven geschetste situatie van seksuele handelingen tussen mannen gelezen te worden (notities persoonlijk onderhoud, p. 19). Bijkomend blijkt zowel uit het psychologisch attest dat verzoekende partij bijbrengt in haar aanvullende nota, als uit de verklaringen ter terechtzitting dat er in het Pashtou geen neutrale term bestaat voor het woord homoseksualiteit. Men kan enkel gebruik maken van een denigrerende term zoals 'kontlikker' of 'hoer'. In het Dari bestaat er daarentegen wel een neutrale term voor. Het ontbreekt verzoekende partij met andere woorden zowel aan context als aan woordenschat om de ontdekking of ontwikkeling van haar seksualiteit te beschrijven.

De seksuele geaardheid van verzoekende partij kan uit de door haar afgelegde verklaringen, gelezen in het licht van de voorliggende objectieve informatie, niet afgeleid worden. Er kan echter redelijkerwijze aangenomen worden dat het voor verzoekende partij, gezien haar zeer jonge leeftijd, niet mogelijk was om zich in deze Afghaanse context, waar homoseksualiteit noch cultureel noch taalkundig gezien bestaat, bewust te worden van haar seksualiteit en identiteit.

De verwerende partij dient de verklaringen van de verzoekende partij over haar gestelde seksuele gerichtheid in hun onderlinge samenhang te beoordelen en dit op individuele basis rekening houdend met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd. *In casu* is de verzoekende partij een jongen van zeventien jaar die Afghanistan reeds op veertienjarige leeftijd verlaten heeft.

De beoordeling van de nood aan internationale bescherming kan zich bovendien niet beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar vereist tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoekende partij. Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Tevens moet ook rekening worden gehouden met hun persoonlijke situatie die sinds het nemen van de bestreden beslissing is geëvolueerd.

In dit verband heeft de verzoekende partij, gezien de devolutieve werking van het voorliggende beroep, de mogelijkheid om haar huidig verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van deze wet in aanmerking komt. De verzoekende partij kan dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en/of via een aanvullende nota of middels haar verklaringen ter terechtzitting, een mogelijkheid waarvan zij *in casu* gebruik heeft gemaakt aangezien zij zowel tijdens het persoonlijk onderhoud als in haar verzoekschrift en aanvullende nota wijst op haar seksuele geaardheid en hiertoe ondersteunende documenten voorlegt.

In het licht van de toekomstgerichte beoordeling die gemaakt moet worden, dient er rekening gehouden te worden met het feit dat verzoekende partij zich sinds haar vertrek uit Afghanistan en haar verblijf in België in een gewijzigde situatie bevindt. Zoals verwerende partij zelf stelt in de bestreden beslissing heerst er in België vrijheid omtrent homoseksualiteit. Personen kunnen hier vrij hun seksuele geaardheid ontdekken en beleven. Bovendien worden aan verzoekende partij in België omkadering en ondersteuning geboden om haar seksualiteit te onderzoeken en te ontdekken, onder andere door haar voogd en een psycholoog. Uit de verklaringen van haar voogd blijkt dat verzoekende partij onder haar aansporen, ondanks een groot gevoel van schaamte, tegen haar verteld heeft over haar seksuele geaardheid. Zij bevestigt dat verzoekende partij verklaarde meerdere seksuele relaties met jongens onderhouden te hebben en stelt dat het een moeilijke situatie betreft aangezien het onduidelijk is hoe de broers van verzoekende partij zullen reageren op dit feit en verzoekende partij zich ook schaamt tegenover anderen in het opvangcentrum of school om uit te komen voor haar geaardheid, maar het anderzijds belangrijk is om de waarheid te vertellen en haar geaardheid te beleven. In het kader hiervan organiseerde haar voogd een afspraak met een psychologe. Zoals hierboven reeds aangegeven, bevestigt de psychologe in het bijgevoegde attest dat verzoekende partij moeilijkheden heeft om over haar geaardheid te spreken in het bijzijn van personen die afkomstig zijn uit de Afghaanse gemeenschap. Zo spreekt zij volgens de psychologe veel opener en eerlijker over intieme onderwerpen bij afwezigheid van de tolk Pashtou. Bovendien was verzoekende partij op het moment van de voorgehouden feiten slechts dertien jaar, een zeer jonge leeftijd waarop men redelijkerwijze kan aannemen dat niet alle kinderen reeds bezig zijn met het openlijk ontdekken van hun geaardheid, laat staan in de Afghaanse context. Ondertussen heeft verzoekende partij de leeftijd van zeventien jaar bereikt en is zij aldus enkele jaren ouder. Deze verandering in omgeving en context alsook het ouder worden van verzoekende partij kan ertoe leiden dat verzoekende partij een evolutie doorgemaakt heeft met betrekking tot haar bewustzijn omtrent haar geaardheid.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien ook dat verzoekende partij slechts in beperkte mate bevraagd werd over de ontdekking en haar persoonlijke beleving van haar geaardheid hier in België en op welke wijze zij daaraan invulling geeft dan wel wil en kan geven in België. Er wordt haar op het einde van het persoonlijk onderhoud slechts kort gevraagd hoe zij er hier in België mee omgaat dat zij op jongens valt en of zij hierover met andere mensen praat (notities persoonlijk onderhoud, p. 31-32). Hier dient opnieuw herhaald te worden dat van een minderjarige niet dezelfde graad van medewerking verwacht kan worden als van een meerderjarige verzoeker. De commissaris-generaal had tijdens het persoonlijk onderhoud uitgebreider vragen kunnen stellen over de geaardheid van verzoekende partij en haar beleving ervan.

De Raad is van oordeel dat een verder onderzoek zich opdringt waarbij gepeild wordt naar het bewustwordingsproces van verzoekende partij. De verzoekende partij werd immers nog niet op afdoende wijze ondervraagd over haar seksuele geaardheid, de ontdekking en beleving ervan in België en de eventuele impact hiervan op een terugkeer naar Afghanistan.

6.4. Uit de verklaringen van de voogd van verzoekende partij ter terechtzitting blijkt dat verzoekende partij een jongere is die zoekende is, ook wat betreft haar geloof. Zij beschrijft haar als een atypische jongen die niet geïnteresseerd is in geloof, die niet graag bidt, maar wel graag de feestdagen viert.

6.4.1. Vooreerst worden er een aantal vervolgingsgronden nader gedefinieerd.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt]*

bepaald" (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Ook afvalligheid is aan te merken als een 'geloofsovertuiging'. Vreemdelingen die vrezen voor vervolging om hun afvalligheid, worden dus beschermd door artikel 1A, aanhef en onder (2), van het Vluchtelingenverdrag, artikel 10 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De bescherming die op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging wordt geboden, omvat blijkens de tekst van artikel 10, eerste lid, aanhef en onder b van de Kwalificatierichtlijn namelijk ook het recht om niet meer een godsdienstige overtuiging of een andere beleving van zijn godsdienstige overtuiging te hebben. Afvalligheid betekent in het kader van het vreemdelingenrecht dat een vreemdeling zich heeft afgewend van het geloof waarmee hij is opgegroeid, dat hij eerder heeft aangehangen of waarbij hij in de ogen van zijn sociale omgeving of de overheid aangesloten behoort te zijn. De risico's die een verzoeker om internationale bescherming loopt, hangen af van hoe anderen, vaak uit de 'oude' geloofsgemeenschap, in het land van herkomst hem en zijn gedragingen zien.

6.4.2. Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

6.4.3. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische

achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Uit de bovenstaande landeninformatie kan voorts worden afgeleid dat personen die een vorm van de islam beleven die niet overeenstemt met de visie die de taliban of ISKP op de religieuze beleving van de islam hebben, het slachtoffer kunnen worden van vervolging door deze groeperingen en dus het risico lopen op sancties of geweld in Afghanistan door deze groeperingen. Deze sancties of geweld kunnen eveneens uitgaan van de families of de omgeving van de personen die een andere blik hebben op het belijden van de islam (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” van januari 2023, p. 72-73).

6.4.4. Verzoekende partij verblijft sinds 16 mei 2021 onafgebroken in België en is heden zeventien jaar. Op het moment van haar vertrek uit Afghanistan had zij een leeftijd van veertien jaar en zij bevindt zich momenteel ongeveer tweeëneenhalf jaar buiten Afghanistan.

Uit de verklaringen van de voogd van verzoekende partij ter terechtzitting blijkt dat zij haar omschrijft als een atypische en zoekende jongen, ook op vlak van het geloof. Zij is iemand die niet graag bidt en niet geïnteresseerd is in het geloof, maar wel graag de feestdagen viert. Bijgevolg kan het dat hier sprake is van een situatie waarbij de verzoekende partij buiten haar land van herkomst haar geloof op een andere wijze is gaan beleven. In dat geval komt de vraag op of de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst in de negatieve belangstelling van een actor van vervolging zal komen te staan. Omdat van een vreemdeling van wie de geloofsovertuiging geloofwaardig wordt geacht, niet kan worden gevraagd dat hij zich om vervolging te voorkomen in het land van herkomst terughoudend opstelt, is het in zulke gevallen wel van belang om de geloofwaardigheid van de 'afvalligheid', *in casu* de nieuwe wijze waarop de verzoekende partij haar geloof belijdt, te onderzoeken en te beoordelen. Aldus moet de geloofwaardigheid van de wijze waarop de verzoekende partij haar geloof heden belijdt ook worden onderzocht en beoordeeld.

De voogd als wettelijke vertegenwoordiger geeft ook aan dat verzoekende partij hier in België zelfstandig woont waardoor zij blootgesteld wordt aan de Belgische samenleving. Zij heeft een deel van haar jonge jaren, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, in België doorgebracht. Haar nog relatief jonge leeftijd van veertien jaar bij vertrek uit Afghanistan en bij aankomst in België maakt dat zij beïnvloedbaar is en dat zij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken kan hebben eigen gemaakt.

Het komt aan de verwerende partij toe om de impact van deze verschillende elementen samen op een mogelijke (toegeschreven) verwestering alsook de mogelijke risico's bij terugkeer omwille van deze elementen te onderzoeken. Een verder onderzoek naar de mogelijke risico's voor verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar aangepaste levenswijze in het kader van een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze normoverschrijding alsook een (toegeschreven) verwestering dringt zich op. De elementen die door verzoeker aangebracht worden vormen immers een begin van aanwijzing voor een kwetsbaar profiel.

6.5. De Raad stelt vast dat hij heden over te weinig informatie beschikt om het beschermingsverzoek van verzoekende partij op nuttige wijze te evalueren. Er dienen meerdere elementen onderzocht te worden met betrekking tot de individuele situatie van verzoekende partij in het licht van de situatie die hierboven geschetst werd. Zo dient er meer informatie vergaard te worden over het bewustwordingsproces van verzoekende partij in België en dient zij verder bevraagd te worden over de ontwikkeling van haar politieke en geloofsovertuiging.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad er immers toe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die hij zelf niet kan herstellen, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat hij niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

In het verzoekschrift en de aanvullende nota, alsook ter terechtzitting worden er door de verzoekende partij elementen aangebracht die een grondig onderzoek rechtvaardigen gelet op de machtsvername door de taliban sinds augustus 2021. In het licht hiervan kan het relevant zijn de verzoekende partij omstandig te horen omtrent zoektocht naar en ontdekking van haar seksuele geaardheid en hoe dit geëvolueerd is sinds haar vertrek uit Afghanistan. Deze beoordeling dient te gebeuren in het kader van de voormelde actuele objectieve landeninformatie, en de daarin geschetste context omtrent homoseksualiteit in Afghanistan.

Een verder onderzoek naar verzoekende partij haar profiel en de mogelijke risico's voor verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de elementen eigen aan haar zaak, in het kader van een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze normoverschrijding met inachtneming van actuele en objectieve landeninformatie, dringt zich dus op. Het gebrek hieraan verhindert de Raad om zulke beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, gezien de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekende partij niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek.

7. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 februari 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS